

felmondólevél

W H I T N E Y G .

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

W H I T N E Y G .

TWO WEEKS NOTICE

felmondólevél

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

PROLÓGUS

Tara

*A győztesek sohasem adják fel,
és akik feladják, sohasem győznek...*

HA MINDIG KAPTAM VOLNA EGY DOLLÁRT, valahányszor anyám ezt mondta nekem, akkor most éppen bort kortyolgatnék a saját szigetemen, az Amalfi-part közelében.

Amikor sírtam, hogy utálok a balettot, akkor ő belepasszírozta a lábamat abba a ronda rózsaszín topánkába, és rám erőltette, hogy csak azért is menjek gyakorolni. Amikor bejelentettem, hogy szakot szeretnék váltani, mert üzleti gazdaságtan helyett „valami kreatívabbat” tanulnék, akkor megfenyegetett, hogy nem fizeti tovább a tandíjamat. S amikor elmondtam neki, hogy mindjárt elküldöm a retekbe az első igazi főnökömet, akkor csak felsóhajtott, és megisméltelte ezt a régi és igaz bölcsességet.

Ragaszkodott hozzá, hogy a késő esti e-mailjeim csupán „hasztalan nyavalygások”, hogy az utálkozó ordításom „félresiklott csodálat”, és valahányszor heti több mint száz órát kell dolgoznom, az „személyiségfejlesztő hatású, ami igencsak rám fér”.

Miután már két hosszú éve dolgozom neki, végül elfogadtam, hogy ebből semmi sem igaz.

Preston Parker egy seggfej főnök. Ennyi. Téma lezárva.

Anyám nyugodtan rám foghatja, hogy „feladom”, ő viszont sohasem fogja megtudni, milyen egy ilyen embernek dolgozni. Egy pasasnak, akinek nagyobb az egója, mint New York és Las Vegas együtt, cakompakk.

Igen, bármelyik nőnek nedves lesz a bugyija attól, hogy akár csak egyetlen szótágot hall a tökéletes ívű szájából.

Igen, egyenesen lélegzetelállító a smaragdzöldes mélyszürke szeme, és folyton lenyűgöz azzal, hogy minden öltöny úgy áll rajta, mintha kifejezetten *rás*zabták volna.

De már nagyon elegem van.

Nem bírok tovább dolgozni neki, és végre azt a felmondólevelet fogalmazom, ami két hét múlva lezárja a munkaviszonyomat, és már az első hónapban meg kellett volna írnom. (Nem, inkább már a legelső *héten*.)

Most viszont túlságosan előreszaladtam. Nem kezdhetem ezt a történetet a keserű befejezésnél vagy a nyomorult közepén. Muszáj a rendkívül szerencsétlen elejével kezdenem...

EGY

Preston

A „rendkívül szerencsétlen” kezdet...

MINDIG IS REGGEL HÁROMNEGYED ÖT VOLT a kedvenc napszakom. Azon ritka pillanatok egyike, amikor New York nyugodt és csendes, amikor az utcákon végighajtva csodálhatom az épületeket, amik abban a megtiszteltetésben részesültek, hogy a vezetéknevemet viselhetik.

A *Parker & Rose Collection* az összes belvárosi háztömbben rendelkezik ingatlannal. A *Grand Alaskan* a társadalom krémjéhez tartozó vendégeket fogad páratlan diszkréció mellett, ráadásul ott van még a kedvenc szállodám mind közül. Az, amelyik egymás után tíz évben szorította le a *Waldorf Astoriát* a luxushotelek toplistájának éléről: a *Grand Rose* az Ötödik sugárúton.

A századik hotelem, ebben a városban pedig a huszadik. Neki köszönhetően tudom, hogy New York az enyém, és mindig is az enyém marad. Az összes manhattani luxushotel arra várt, hogy az én kezem nyomát viselje, a legújabb Hiltonok és Marriottok csupán gyenge

másolatnak számítottak. Én találtam ki a modern csavart a luxuskategóriában. Mindenki más csak tőlem kölcsönözte.

– A mai újságjai, uram – nyújtotta őket felém a sofőröm, amikor kinyitotta nekem a limuzin hátsó ajtaját. – Érdekesek a mai címlapok.

– Kétlem.

Széthajtogattam a kupacot, ahogy kikanyarodtunk az utcára, és felmordultam, amikor megláttam a félkövérrel szedett fekete betűket:

Bulvárrovat

Mr. New York

Preston Parkert, a Parker Hotels tulajdonosát (aki egymás után immáron a nyolcadik évben a mi Mr. New Yorkunk) rajtakapták, hogy a modell Yara Westinghouse társaságában hagyta el a luxuszakását. Az eset néhány nappal azután történt, hogy Marsha Averyvel látták őt, míg néhány hete még Hanna Bergstrommal.

Újságírónk megállította őt a bejárat előtt, hogy megkérdezze, bármelyik kaland komoly-e, mire ő úgy reagált, hogy „húzzanak el a vérbe az ingatlanomból.”

Továbbra is kételkedünk benne, hogy valaha is megállapodik majd egy nő mellett, de legalább bombasztikus vele a szokásos októberi címlapunk.

###

Könyörtelen vezérigazgató! Preston Parker megvette a Sonoma szállodaláncot, és kirúgta a felsővezetőket

Az arrogáns és könyörtelen hotelmágnás, Preston Parker megtette az eddigi legszívtelenebb lépését.

Ismét hónapokon át udvarolt egy szállodaláncnak – úgy tett, mintha valódi márkaegyesítésről lenne szó –, ám (nem túl meglepő módon) kirúgta az összes jelenlegi alkalmazottat. A *Parker Hotel International* sajtóosztálya elárulta, hogy a *Sonoma Hotels* hamarosan luxuskategóriás lesz.

###

**Mr. New Yorknak, vagyis Preston Parkernek
eltitkolt gyereke született**

Egy titokzatos nő, aki egyéjszakás kalandba bonyolódott Preston Parkerrel, azt állítja, hogy tőle született a kéthetes kislánya. Havi ötezer dolláros gyerektartást akar, és a kórházi számlák kifizetéséhez is ragaszkodik.

Mi a franc?

Félrelöktem az utolsó újságot, és inkább a másik kettőre összpontosítottam, minden egyes nem megerősített szónál a fejemet rázva. A szalagcímekből áradó hanyagság kezdte nagyon erősen piszkálni a csőrömet.

Az újságírók manapság már mindent hajlandóak leírni, hogy eladják a lapot, és még mindig nem kaptam részesedést a rengeteg példány után, amit velem sikerült eladniuk.

Régen a könyörtelennél is könyörtelenebb voltam: kibeleztem hoteleket csak azért, hogy biztosan ne keljenek versenyre az enyémmel, és felvásároltam ingatlanokat csak azért, hogy ne valaki más vegye meg őket, ám annak az időszaknak már rég vége. Több mint egy évtizede uralom az ágazatot, ami azt jelenti, hogy nem kell annyira kérlelhetetlennek lennem, ugyanakkor azt is jelenti, hogy nem igazán van mit ünnepelnem.

A jachtjaimon meg a tetőteraszaimon tartott túlzó partik az évek során elveszítették a vonzerejüket, így csak azért mutatkoztam továbbra is szupermodellekkel, hogy eltereljem a média figyelmét a színpalak mögötti üzleti ügyeimről.

Ha vették volna a fáradságot, hogy egy kicsit jobban utánajárjanak a dolgoknak, akkor észreveszik, hogy az életem egy folyamatos déjà vu. Minden egyes beszélgetésnél előre tudom, mit fognak mondani nekem az emberek, és már semmin sem lepődtem meg. Megtartottam magamnak a dolgaimat, sohasem barátkoztam, és szemmel tartottam az összes ellenségemet.

Mivel a családommal egyáltalán nem tartottam a kapcsolatot, belemetemetkeztem a munkába, s elvártam, hogy körülöttem mindenki más is így tegyen. Ha én képes vagyok legalább száz órát dolgozni hetente, akkor ők is képesek. Ha nekem nincs szükségem alvásra, akkor nekik sincs.

Amikor végre megérkeztem a központba, rászántam egy másodpercet, hogy megcsodáljam az előcsarnok márványpadlójának közepébe véssett ezüstös szürke „P” betűt. Vártam, hogy a menedzser-asszisztensem odajöjjön hozzám az elvárt reggeli beszámolókkal és a kedvenc kávémmal, de eltelt három perc, és nem történt semmi.

Hát persze...

Bosszúsan felmentem a lifttel az irodámba, ahol az emelet vezető recepciós, Cynthia üdvözölt.

– Jó reggelt, Mr. Parker! Hogy van ma?

Mindig túl eleven volt a korai időponthoz képest.

– Ugyanúgy, ahogy tegnap voltam. Vár rám valaki a vonalban?

Nem válaszolt. Csak mosolyogva bámult rám, néhány másodpercig rebegetve a nagy barna szeme fölötti pilláit.

– Vár rám valaki a vonalban? – ismételtem. – Bármi új dokumentum, amit alá kell írnom a reggeli postázáshoz?

Még mindig nem felelt.

– Van valami különösebb oka annak, hogy így bámul rám ahelyett, hogy válaszolna a kérdéseimre?

– Majd akkor válaszolok a kérdéseidre, ha te is válaszolsz az enyémre – fogta halkabbra a hangját. – Tegnap írtam a privát számodra. Miért nem válaszoltál?

– Mert letiltottalak három hete.

– Egy képet akartam elküldeni neked, amit a nyaralásom alatt lőttem – mondta. – Semmi más nem volt rajtam, csak egy bikinialsó.

– Várok egy hívást a Rush Estate-től ma délelőtt – zártam rövidre a beszélgetést, amit nem voltam hajlandó folytatni. – Ügyelne rá, hogy a kettes vonalamra fusson be, hogy rögzíthessem, kérem?

– Azon a képen úgy nézek ki, mint egy szupermodell – jelentette ki. – Tudom, hogy régen szupermodellekkel jártál. Ugye? Legalább is a sok bulvárcikk szerint.

– És egy aktát is várok az új Berkley csapattól. Engedélyezem, hogy aláírja az átvételi elismervényt.

– Tudod, szerintem itt az ideje, hogy olyan nővel járj, aki megesz a sült krumplit ahelyett, hogy csak a közösségi médiában pózolna vele – riszálta a csípőjét mosolyogva. – És szerintem a változatosság kedvéért adhatnál egy esélyt valakinek, aki közel áll hozzád.

Pókerarcra rámeredtem.

Minden másnap eljátszottuk ezt a szarságot. Ha éppen nem nyíltan flörtölt velem, akkor megpróbált féltékennyé tenni azzal, hogy úgy tett, mintha rengeteg pasassal beszélne telefonon (nem sikerült neki).

– Remélem, kapcsolja majd nekem a Rush hívását – közöltem vele. – És szerencséje, hogy kritikán felüli a munkája, Cynthia. Más különben kénytelen lennék...

– Megbüntetni? – mosolygott. – Elmesélné, hogy csinálná? – váltott ismét magázásra.

Jézusmária!

Otthagytam, és magamra csuktam az irodám ajtaját. Ő volt a legfiatalabb recepciós a vállalatomnál, de a legjobb is egyben. Ha lett volna üzleti diplomája vagy bármilyen jogi tapasztalata, talán adok neki egy esélyt menedzserasszisztensként.

De ugyebár a napról napra egyre felelőtlenebb és nyíltabb flörtölése miatt valószínűleg úgy a legjobb, ha távol tartom magamtól.

Helyet foglaltam az íróasztalom mögött, és rájöttem, hogy nem vár a kolumbiai kávé. Nincsenek kézzel írt feljegyzések a megbeszélésekről, amiken részt kell vennem. Sehol egy e-mail, hogy *miért*. Magyarul az asszisztensem szarakodott, már *megint*.

Sóhajtvá megnyitottam az e-mailjeimet, hogy rákérdezzek, mikorra várhatom a kávémat és a feljegyzéseimet, ám a vezető jogászomtól érkező levél bukkant fel a kijelzőn.

**Tárgy: A legújabb asszisztensed itt van az irodámban
(megint)**

Preston!

Kérlek, gyere ide! Máris.

George Tanner

Vezető jogász, Parker International

Ez a levél minden második pénteken menetrend szerinti pontossággal megérkezett George-tól. Csak annyi változott, hogy melyik

„új asszisztensre” gondolt. Olyan sokat elfogyasztottam már belőlük, hogy mindet Taylornak hívtam, mivel egyikük sem maradt elég sokáig ahhoz, hogy megtanuljam az igazi nevüket.

Elsétáltam az irodájához, és a kanapén ülve találtam a legfrissebb Tayloromat. Az asszisztens srácon bő kék öltöny volt, aminek a legközelebbi kukában lett volna a helye, a szeme puffadtan vörösölt, és úgy festett, mint aki hetek óta nem aludt.

– Mondja el Mr. Parkernek, amit elmesélt nekem az előbb! – nyújtott felé George egy zsebkendőt. – Vágjon bele!

A legfrissebb Taylor rám nézett, és hosszan kifújta magát.

– Mr. Parker! Túlhajszolt vagyok, és túl nagy terhet ró rám mindaz, amit meg kell tennem önnek, uram. Nem tudok enni, nem tudok aludni, és úgy érzem, hogy ez a munka felemészti az életemet.

– Két hete kezdett el itt dolgozni.

– Hadd fejezze be, Preston! – szólt rám George. – Nem hiányzik több gond a HR-esekkel, ugye? – tette hozzá az orra alatt motyogva.

– Én csak... – szipogta Taylor. – Én csak annyira szörnyen próbálkozom, hogy a megelégedésére szolgáljak, de sohasem elég. Folyton csörög a telefon, soha sincs ötszáznál kevesebb e-mailem, és szerintem nem is tudja az igazi nevemet.

Nem tettem úgy, mintha tudnám.

– A barátnőmnek minden este arra kell hazajönnie, hogy sírok e miatt a munka miatt – törölte meg a szemét a zakója ujjával.

– Minden este sír, és *még mindig* van barátnője?

George szúrós pillantást vetett rám, én pedig karba fontam a kezemet.

– Nagyra értékelem a lehetőséget, amit öntől kaptam, de még a felajánlott magas fizetés sem elegendő – szipogta. – A mai nappal hivatalosan felmondok.

– A legtöbb alkalmazott általában két héttel előbb elküldi a felmondását – válaszolom. – Nem értem, miért kellett idejönnöm, és végighallgatni a sírását.

– Mr. Parker úgy érti, hogy elfogadja az ön felmondását – rázta a fejét George. – És mivel szeretnék jól indítani a következő asszisztensével, érdeklődni szeretnék, hogy Mr. Parker tett-e valaha olyasmit, amitől ön kellemetlenül érezte magát? Van-e bármi, amin javíthatnánk a jövőben?

– Igen – bólintott. – Múlt héten frissítenem kellett a magántelefonját.

– Ó, minő borzalom! – pillantottam rá az órára.

– Borzalmas volt, uram. Amik azokban a régi üzenetekben voltak, olyan sok különböző nőtől... Mély nyomot hagytak bennem.

– Mi állt pontosan azokban az üzenetekben? – kérdezte George.

– Túl sok minden – fordult el tőlem Taylor. – Hiányzol a puncimnak. Miért nem jársz már erre, hogy megpumpálj a farkaddal? A tiéd a legnagyobb fark, amiből valaha is nyeltem... nyelhetek megint? Szerintem engem még sohasem dugtak meg úgy, mint...

– Oké, elég – szakítottam félbe. Ellenálltam a kísértésnek, hogy forgassam a szememet. – Nagyon köszönjük a munkáját itt, a Parker Internationalnél, Taylor. Biztos vagyok benne, hogy senkinek sem fog hiányozni.

– Jimnek hívnak. Pont ezért mondok fel.

– Azért mond fel, mert inkompetens – vettem elő a telefonomat, hogy elküldjem a szokásos „ennek is annyi” e-mailt a HR-eseknek. – Az alagsorban veheti át a kilépési papírjait és az utolsó csekkjét.

Előrehajolt, hogy megölelje George-ot (az ölelés kissé hosszabb volt a szükségesnél), aztán az ajtó felé vette az irányt.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, George kifújta magát.

– Na, ennyit az elképzelésemről, hogy egy Harvardon végzett férfi képes lesz elérni azt, amit a korábbi csalódásaidnak nem sikerült. Tudod, hogy te vagy az egyetlen vezérigazgató a luxushotel ágazatban, akinek nincs stabil menedzserasszisztense?

– Csak azt tudom, hogy én vagyok a legsikeresebb vezérigazgató a luxushotel ágazatban – mentem oda az ablakhoz. – Kizárólag ez számít most.

– Hagyjuk! – köszörülte meg a torkát. – Mielőtt akár csak megemlíthetném ezt a soha véget nem érő problémát, beszelnünk kell a legújabb változtatásodról – kezdett fel-alá járkálni az irodában. – Nem értem, miért döntöttél úgy, hogy néhány szállodádban ingyen osztogatod a gourmet reggelit. Nem útszéli fogadód vannak.

– Az útszéli fogadókban nem szolgálnak fel *gourmet* reggelit.

– Tudod, mire célzok, Preston. A luxushotel azért luxushotel, mert ott a vendég mindenért fizet. Minél több a csillagunk meg a profitunk, annál kevesebb ingyenholmit kapnak.

– Ez csak egy kísérlet – feleltem. – Ráadásul úgy tűnik, hogy működik. Tíz százalékkal megnőtt a bevétel.

– Nos, ez remélhetőleg tovább kitart, mint a következő asszisztensed.

Azzal felém tolt egy kék mappát.

– Mi ez?

– Ez a legújabb menedzserasszisztensed önéletrajza és motivációs levele – jelentette ki. – Vettem a bátorságot, hogy kiválasszam a következőt, és garantálhatom, hogy ő nem csak egy pár hónapig fogja bírni.

Átlapoztam a papírokat. Rögtön tudtam, hogy nem fogja tovább bírni egy hétnél. Pont olyan volt, mint az összes többi asszisztens, akit George korábban ajánlott nekem. Menő egyetlen végzett,

többszörös tapasztalattal a szállodamenedzsment területén, kifejezetten kudarcra ítélve. Még a motivációs levele is – amiben leírta, hogy miért akar nekem dolgozni – megszólaltatta a közelgő bukás ismerős vészcsengőjét a fejemben.

Őszintén úgy vélem, hogy segíthetek Preston Parkernek, hogy a lehető legjobb vezérigazgató legyen azáltal, hogy a legjobb menedzserasszisztens lesz belőlem, akit valaha is felvett.

Sohasem említettem meg George-nak, de elég ironikus szerintem, hogy az üzleti diplomáim megszerzése előtt jutottam előre a szállodaipari ranglétrán; hogy az első hozzám kerülő hoteleket csupán mohóságból és kétségbeesett sikervágyból kaparintottam meg, semmi másért.

Miért nem adtunk soha esélyt valakinek, aki ilyen?

– Ahogy látod, évfolyamelsőként végzett a Yale-en – mosolygott George, miközben századjáról is kiejtette ugyanezeket a szavakat. – Nemcsak hogy több mint tíz évig dolgozott a szállodaiparban, de számottevő időt töltött a Hilton, a Marriott és a Starwood marketingosztályán. Szerintem kiszedhetnél belőle néhány bennfentes infót a konkurenciáról.

– Tíz éve én vagyok a legjobb. Nekem nincs konkurenciám.

– De lesz, ha nem kezdesz el segítséget kérni – mordult fel. – Egyszer majd rá kell jönnöd, hogy szükséged van egy pokolian jó menedzserasszisztensre, hogy működjön ez a vállalat. Olyasvalakire, aki nemcsak itt tud neked segíteni, hanem akár helyetted is be tud menni a megbeszélésekre, ha esetleg úgy döntesz, hogy pihenőt tartasz, vagy ne adj' isten szabadságra mennél, mint egy normális ember.

– Jó – csuktam be a mappát, és átnyújtottam neki. – Adj egy párt, hogy kiválasszam a következő csajt, és ha vele nem jön össze, akkor rábólintok a tippedre.

– Rendben – egyezett bele. – Viszont ott kell lennem az összes interjún.

– Miért? Nem bízol a választásomban?

– Most, hogy már tudom, hogy nők írogatnak neked a puncijukról, és te csakis csajként vagy hajlandó hivatkozni a következő aszisztensedre? Egyáltalán nem bízom benned!

KETTŐ

Preston

Néhány héttel később

KÉRLEK, NE OKOZZ TE IS CSALÓDÁST...

– Tudna mesélni egy kicsit a korábbi tapasztalatairól a Toys’-R’Usnál, Miss Jackson? – kérdeztem a velem szemben ülő vöröskétől. – Az önéletrajza szerint senior értékesítőként dolgozott ott.

– Nos, igen – mosolygott. – Ööö... sokat könyveltem és logisztikáztam.

Doboltam az ujjaimmal az asztalon. Eddig lenyűgözőnek tűnt, de valami nem stimmelt vele. Elpirult, valahányszor találkozott a tekintete az enyémmel – tipikus, viszont mindig, amikor feltettünk neki egy kérdést, lenézett a tenyerére, mintha onnan puskázna.

Ki a fene puskázik egy interjún?

– Sajnálom, hogy annak a vállalatnak végül le kellett húznia a rolót – mondta George. – Mit gondol, a játékok világában szerzett tapasztalatok közül mit kamatoztathat a szállodák világában?

– Sokat. Rengeteg tapasztalatom van abban, hogyan lehet gondoskodni az ügyfelek elégedettségéről, a havi célok teljesítéséről és a csúcsmínőségű szolgáltatásokról.

George kedvtelve bólintott.

– Dolgozott már együtt bármilyen projekten egy jó barátommal, Tim Lause-szal?

– Kivel?

– Tim Lause-szal – ismételte meg George. – A senior értékesítési vezetővel. Ha ön a senior értékesítési csapatban dolgozott, akkor legalább egypár projekten közösen dolgozott vele. Így van?

– Ó, igen. Persze. Abszolút. Sok projektem volt Mr. Lause-szal.

– Megosztaná velünk, hogy milyen projektek? – érdeklődtem. – Mármost konkrét részletekkel?

– Hát, ööö... – vörösödött el, és megint lenézett a tenyerére. – Én... a...

– Igazán lenyűgöz bennünket a magánhangzóival, Miss Jackson – folytattam. – De engem jobban érdekelnének a korábbi projektjei részletei.

Nem válaszolt.

– Meg kell ismételnem a kérdést? Nem érti, mit jelent az, hogy „korábbi projekt”?

– Oké, nézzék – állt fel elkerekedett szemmel. – Csak azért írtam bele a Toys’R’Ust, mert ők csődbe mentek, és úgy gondoltam, hogy semmiképpen sem tudnak felhívni senkit a referencia miatt. Többnyire más üzenen kívüli cégeket szoktam felhasználni az aktuális munkakeresésnél, és lehet, hogy azokra kellett volna hagyatkoynom most is. Francha!

– Szóval sohasem dolgozott a Toys’R’Usnál? – kérdezte George.

– Folyton ott vásároltam.

– Tényleg van egy jogi diplomája a Yale-ről?

– Nem, de részt vettem ott egy nyári kurzuson, amikor végzős voltam a gimiben – nézett egyikünkről a másikra. – Tökéletes volt a tanulmányi átlagom. És mielőtt megkérdeznék, nem hazudtam arról, hogy jó vagyok az ügyfélszolgálat terén. Kérdezzék meg a felettesemet a Starbucksban. Senki sem csinálja úgy a pumpkin spice latét, ahogy én.

– Oké – csuktam be a mappáját. – Most elmehet.

– Számíthatok arra, hogy behívnak egy második interjúra?

Pókerarccal rámeredtünk.

– Akkor ez egy „nem”?

– Ez egy *baromira nem*. Kifelé! – mutattam az ajtóra. – Most rögtön.

Fújtatva felkapta a táskáját, és kifelé menet bevágta az ajtót.

– Ha egyáltalán *eszedbe jutott*, hogy behívd egy második interjúra... – szólalt meg George.

– Az jutott eszembe, hogy küldök neki egy számlát, amiért elpazarolta az időmet.

Éppen lehúztam a nevét a listáról, amikor Linda, a pénzügyi vezetőnk belépett az irodámba.

– Elnézést, hogy bejelentkezés nélkül zavarom, Mr. Parker – kezdte. – De most fejeztem be a Grand Rose Hotel nyereségi és veszteségi jelentését.

– És?

– Úgy tűnik, hogy azokat a mostani veszteségeket nem lehet semmi különösebb okra visszavezetni, és elég csekélyek. Csupán havi ötezer-ötszáz dollár – jött oda hozzám, hogy átadjon egy papírt a feljegyzéseivel.

Megfeszült az állkapcsom. Az én vállalatomnál nincs olyan, hogy „csekély” veszteség, és mindig tudnom kell minden fillérnek a helyét.

– Bizonyossággal feltételezhetjük, hogy valaki lop tőlem? – kérdeztem.

– Éppen ellenkezőleg, uram. A Grand Rose menedzserei biztosak benne, hogy a veszteség bizonyára egy vendég miatt következett be. Vagyis azt mondják, hogy egy *nem* vendég miatt.

Összenéztünk George-dzsál. Minden kétséget kizáróan tudtam, hogy a személyzetem tagjai közül valaki hazudik, és lop tőlem. Azt hittem, hogy miután saját kezűleg tettem tönkre a karrierjét annak a pár embernek, aki lopni merészelt, soha többé nem kell aggódnom emiatt, ám valaki durva emlékeztető elé nézett arról, hogy milyen könnyörtelen tudok lenni.

– Mondja meg nekik, hogy jövő héten odamegyek, és legyenek szívesek elmagyarázni, hogyan lophat meg engem több száz dollárral egy *nem* vendég, aki még csak be sem jelentkezett – közöltem felforrt agyvízzel. – Mondja meg nekik, hogy mindent látni akarok nyomtatva, és ha nincs meg minden egyes fillérnek a helye a könyvelésben, akkor kirúgok mindenkit, aztán gondoskodom róla, hogy soha többé ne kapjanak munkát ebben a városban. Magát is kirúgom, ha kiderül, hogy fedez nekik. Van még valami, amit meg kell osztania velem?

– Nincs – nyelt egyet, és elindult az ajtó felé. – Ez minden, uram. Átgondoltam a számokat, miközben az ujjaimmal az asztalon doboltam.

Havi ötezer-ötszáz dollár egy intézményben egy év alatt egy kicsit több mint hatvanezer dollár. Ha sikerül ezt megismételniük négy másik intézményben, akkor negyedmillió üti a markukat. Ki a franc próbálkozik egyáltalán ilyesmivel úgy, hogy azt hiszi, nem bukik le?

– Van egy ötletem, Preston – zökkentett ki George a gondolataimból. – Nos, azontúl, hogy pont az imént fenyegetted meg, hogy kirúgod, miért nem kérdezted meg soha Lindától, hogy lenne-e a menedzserasszisztens?

– Megkérdeztem, és visszautasította. Azt mondta, hogy már így is iszik miattam, és a férje nem akarja, hogy túl közel dolgozzon hozzám.

– És mi a helyzet Cynthiával?

– Cynthia csak húszéves.

Rádadásul dugni akar velem.

– Hát lehet, hogy fel tudna nőni a feladathoz. Te is csak húszéves voltál, amikor megvetted az első szállodádat, és nézd meg, mit hoztál ki abból a kócerájából. Nézd meg, mennyi mindent értél el az azóta eltelt tizenkilenc évben. Talán Cynthia lesz a következő Preston Parker.

– Garantálhatom, hogy nem.

– Nem vagy hajlandó adni neki egy esélyt?

– *Gondolni* sem akarok rá, hogy adjak neki egy esélyt.

– Pedig szerintem jó ötlet.

– Hadd mutassam meg neked, hogy miért nem! – mondtam, mielőtt tárcsáztam a mellékét. – Cynthia, be tudna jönni egy percre az irodámba, kérem?

– Örömmel, Mr. Parker.

Pillanatokon belül belépett az irodámba. Kipirult arccal és néhány centivel feljebb húzott szoknyával, mint az előbb.

– Ó! – torpant meg, amikor észrevette George-ot. – Azt hittem, azért hív, hogy *kettesben* legyünk – köszörülte meg a torkát. – Miben segíthetek önnek ma délután, Mr. Parker?

– Amint azt tudja, éppen menedzserasszisztentst keresek. Érdeklődni szeretnék, hogy lenne-e az ideiglenes asszisztensem, amennyiben a következő interjúk nem lesznek sikeresek.

– Ó, hát persze – harapott rá az ajkára még jobban kipirulva. – Ha a menedzserasszisztense leszek, az azt jelenti, hogy nagyjából hozzám fog fordulni mindenért? Vagyis sokkal több időt fogunk együtt tölteni?

– Igen.

– Vagyis lesznek privát megbeszéléseink és ottalvós üzleti útjaink? *Kettesben?*

– Igen.

– Mindig közös hotelszobánk lesz, amikor elutazunk?

– Egyáltalán nem. A menedzserasszisztensem szokás szerint külön szobát kap az utazások alkalmával.

– Hát én nem mernék gondot okozni a külön szobával. Szívesen megspórolnám önnek azt a pénzt, és semminek sem kell szokás szerint alakulnia a kapcsolatunkban – jött közelebb, minden egyes lépésnél egyre jobban elkerekedő szemekkel. – Legalábbis eleinte nem. Hagynám, hogy szép lassan belejöjjön a dolgokba, de őszinte leszek, és bevallom, hogy mindent keményen és durván szeretek. Ha tényleg jól kijövünk egymással, akkor néhány hónapnyi menedzserasszisztensség után megbeszélhetnénk, hogy...

– Jó, *elég!* – szakította félbe George. – Köszönjük, hogy időt szánt ránk, Cynthia! Jelezni fogjuk, ha az utolsó interjúk nem hoznak sikert.

– Nagyon remélem, hogy nem fognak – nyalta meg az ajkát úgy, mint egy kiéhezett állat, és rám mosolygott, mielőtt elhagyta az irodát.

Amint becsukta maga mögött az ajtót, George rám nézett.

– Nyíltan kezdeményez szexuálisan, és még nem rúgtad ki? Miért?

– Mert kitűnően végzi a dolgát. Ráadásul azon kevesek közé tartozik a csapatomban, aki nem tör ki könnyekben, ha több dolgot kérek egyszerre.

– Értem – nyitotta ki a laptopját, és letette az íróasztalom szélére.

– Mielőtt rátérnénk a mai teendőkre, meg szerettem volna kérdezni tőled valamit. Meg fogod látogatni a családot az idei ünnepek alatt? Tudom, hogy általában nem szoktad, de éppen a vezetői naptárat készítem, így jó lenne tudnom.

– Nekem nincs családom – jelentettem ki szigorúan. – Ezt már megtárgyaltuk.

Nem számít, milyen közeli kapcsolatot ápolok George-dzal, a családom (vagy annak a hiánya) mindig is tabu volt. Sohasem beszéltem róluk senkivel, és nem is akartam változtatni ezen a közeljövőben.

– Tudom, mit gondolsz erről a témáról, csak...

Elhallgatott, mert meglátta az arckifejezésem.

– Oké, akkor térjünk rá a legutóbbi kutatásomra – folytatta. Megmutatta a legutóbbi eredményeit, és azokra a dolgokra szorított, amikről szívesebben beszélgettem. Néhány óra alatt átvettük a legutóbbi üzletkötésem jogi következményeit, majd kiment az irodámból.

Mivel még mindig nyughatatlan voltam, és muszáj volt munkával kitöltenem az időmet, megkértem Lindát, hogy küldje át nekem a Grand Rose végleges számaint e-mailben, hogy lássam őket a saját szememmel. Abban a pillanatban, ahogy befejeztem a hiány újrászámolását, tudtam, hogy valami nincs rendjén.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A veszteségek mindig a hét ugyanazon három napján következtek be, és valamilyen oknál fogva mindig reggel. Belenéztem a készpénzes kifizetések menetrendjébe, ahol láttam, hogy azok egybeesnek az érintett dátumokkal.

Forrongva odaszóltam a HR-osztályra, hogy készítsék elő a nyolc menedzser azonnali felmondását, és jeleztem George-nak, hogy készítse fel a jogi csapatot a perre.

Fogtam a telefonomat, és közvetlenül felhívtam a hotelt.

– Itt Preston Parker, a tulajdonos. Holnap odamegyek, hogy kirúgjam azt, aki meglop engem.